

—Ni per a unes bones infraestructures?

—Mai de la vida. Res de res. Perquè mentre es fotin el 10% del nostre PIB, no hi ha res a negociar. Mentre no ens ho tornin, res. Si te'n foten 21.000, encara que te'n donin 4.000, per què els has de donar suport? Només els donaríem suport el dia que féssim el repartiment de béns... I si el fessin bé.

—L'altre gran eix polític que defenseu és la proclamació unilateral de la independència. Com es construeix la majoria política que volem bastir al Parlament?

—D'entrada, tal com van les coses, si no hi ha un grup fort que tingui aquests dos objectius al Parlament, als altres ja els està bé com està. La prova és que no fan cap pas perquè canviï res. Per tant, cal trencar la dinàmica actual de voler gestionar la comunitat i prou.

—Com valoreu la iniciativa de consultes populars a diversos municipis sobre la independència?

—Em sembla molt bé, en el sentit que d'entrada es correlaciona votar amb independència. Això ja és positiu. En segon lloc, això provoca reaccions prou agressives en determinats governs, que ajuda molts catalans a veure que tenim uns veïns complicats. Cada vegada hi ha més gent que veu clar que no pot ser que ens puguin impedir la nostra llibertat.

Ara, si no es fa aquest acte de sobirania al Parlament, no avançarem prou.

—I amb qui creieu que podeu comptar, més enllà de la gent de Reagrupament?

—Home, ara ja comptem amb el PRC, amb Unitat Nacional Catalana, amb els de Catalunya Estat Lliure, etc. I cada vegada esperem comptar amb més gent.

—Quin resultat creieu que seria un èxit per a Reagrupament?

—Veiem clar que seria un primer objectiu aconseguir que aquelles 600.000 persones que han deixat de votar sobiranista es tornessin a il·lusionar amb la política. I que aquells que han continuat votant, però amb el nas tapat, ara trobin una alternativa per poder votar a ple pulmó.

Enric Rimbau

Astorat pel revifament del 'cas Gürtel' —que no se n'havia anat, sinó que feia vacances d'estiu—, el president Camps va mirar de fer-se fort al debat de política general del País Valencià, que arribava per a ell al pitjor moment possible. Tota l'oposició li va demanar la dimissió, de fet. I endebades.

La Segona Guerra Mundial de Francisco Camps

“Inc una cita preparada, però no la diré fins a la fi”, va anunciar, solemne, un Francisco Camps que no s'estava de llançar missatges als mitjans estatals que tan profusament parlen d'ell darrerament i que s'havien desplaçat en massa a les Corts per a seguir el debat de política general.

Camps va pronunciar la dita quan el portaveu del principal partit de l'oposició —el socialista Àngel Luna— ja no tenia dret a rèplica. Va ser aleshores que el cap del Consell, erecte com una vara, va evocar la Segona Guerra Mundial i la frase que el *premier* britànic Winston Churchill va dedicar a Alemanya: “O guanyen

la seua petita illa, o perden la guerra.” La dedicatòria, en aquest cas, era a un Mariano Rajoy que la vespra, per boca de la seua número 2, María Dolores de Cospedal, havia reclamat mesures “contundents” que apaivagaren el foc encès amb motiu de les darreres revelacions del *cas Gürtel*, un informe de la policia contra la neteja de capital que apunta un més que possible finançament il·legal del PP valencià. L'illa és el País Valencià, i la guerra, la lluita per la Moncloa: “Si ens ensorrem a València, tu no fas fora Zapatero ni amb aigua bullent”, li venia a dir a Rajoy un Camps que porta a la butxaca un milió i mig de vots. Poca broma.

El diputats de Compromís i d'Esquerra Unida, amb les dues portaveus –Marga Sanz, dalt, i Mònica Olta, baix– vestides de roig. Àngel Luna, incisiu.

El president valencià va desistir-se –el 3 d'agost i gràcies a un bon amic com Juan Luis de la Rúa– de la feixuga càrrega dels vestits regalats per Orange Market, en canvi –i és això que no s'ha pogut demostrar, *stricto sensu*– d'adjudicacions a dit o sota concursos manipulats, que ve a ser igual. L'ombra que ara el persegueix, amb forma de caixa B, és encara més gran i amenaça encara més el seu futur polític. Ja va dir-ho Rajoy, un dia: "Camps no es ven per quatre vestits": hi havia d'haver alguna cosa més.

Les noves informacions –indiciis que el Tribunal Superior de Justícia valencià presidit per De la Rúa va negar-se fins i tot a investigar, a la primavera– indiquen que la trama capitanejada per Francisco Correa i que tenia a València una filial molt activa –Orange Market– dirigida per Alvarito Pérez, facturava a destacades empreses contractistes de la Generalitat –Lubasa, Enrique Ortiz e Hijos o Sedesa i tot, propietat de la família de Juan Cotino, vice-president del Consell– quantitats molt superiors a allò que realment corresponia pels serveis prestats. Aquests diners extra passaven a un compte B del PP, anomenat *Barcelona* per diferenciar-lo de l'A, abreviatura d'*Alacant*. Sempre és tan brut, per al PP, allò que ve de Catalunya...

Dia de joia. El nou serial d'enregistraments policíacs fets públics per la premsa –compte amb la posició cada cop més severa d'*El Mundo* i *Abc* envers el PP valencià– comprometen de mala manera els números dos del partit i del Consell, Ricardo Costa i Vicente Rambla. L'un i l'altre, però, van accedir a l'hemicicle

eufòrics, sobretot el primer. A més, rebien tot de salutacions afectuoses dels companys de grup. Ja se sap: en política, el condol es transmet amb somriures d'orella a orella, i com pitjor estàs, més procliu ets a riure sense parar.

En aquest estat d'al·lucinació es trobava Costa dimarts de la setmana passada. Tot li feia gràcia, de tot reia, tot ho acompanyava de gests espasmòdics. Ni tenia ni té cap tic, però l'alegria brollava de cada porus del seu cos. No agafava el telèfon, això no. El telèfon no li garanteix la privadesa, d'un any ençà. Pel telèfon hem sabut que Rambla és un "fill de puta" i que "el president ho sap tot".

L'estat de Costa contrastava amb el posat funerari de consellers més avesats a la realitat: Rafael Blasco i Serafín Castellano van presenciar l'accés matinal de Camps i Costa com qui assisteix, reclinat sobre el llit del costat, a la mort d'un ésser estimat que ens abandona a l'hospital. Dramàtiques cares, sens dubte.

Aleshores Camps va pujar a la trona i va escriure que "¡no vamos a subir los impuestos!". Així, de colp, i en castellà, l'idioma que va fer servir al 95% del temps en què va fer l'exposició inicial. Una altra dada esclaridora, de fet: Camps acostuma a pronunciar aquest discurs anual en català, ni que siga la meitat. Recórrer al castellà denotava nerviosisme, no volia relliscar ni balbucejar, i ja no sent la necessitat d'enganyar ningú amb un regionalisme *excessiu*. En realitat, Camps cada vegada maltracta més la llengua d'Ausiàs Marc, com ho van demostrar les respostes a la síndica de Compromís, Mònica Oltra, quan va etzibar, en breus minuts, perles com ara

horroroso, autònomos, menoscabo, tasa, transplantes, absurdo, quirófano, apellido, insultos, cual, tiro, independiente... Un *catanyol* de soca-rel, el de Camps. O un intent de defugir el normativisme per semblar més valencià que ningú. Ja li ho va dir Camps a Oltra mateix: "Mireu massa cap al nord", i de seguida va diferenciar els membres d'Iniciativa dels del Bloc, ambdós al Compromís. Camps va tornar a lloar el discurs "centrat" del Bloc, un discurs "important" i fins i tot "clau", en contraposició amb el d'Iniciativa, escindida d'Esquerra Unida: "No sé què pensa el Bloc, sobre les coses que heu dit ací", li va dir a Oltra. "Ells ja fa anys que busquen el centrisme i la moderació, són ben lluny d'allò que vosaltres dieu i de fet governem conjuntament alguns ajuntaments." Picades d'ull que, tan furtives, semblen fins i tot una engolida.

Prou abans havia vingut el Camps més economista, el Camps que va dedicar tot el temps del món a la crisi global, però ni un minut a la crisi casolana del seu govern, que ni tan sols sembla haver existit el darrer any, si atenem el seu balanç del curs. Va animar els desocupats, va demanar-los que no perden la confiança, i potser en realitat posava en pràctica algun manual d'autoajuda. Qui li pot garantir que esgotarà el mandat, tal com voldria? *Gürtel* –Correa i corretja, en alemany– estreny molt.

En qualsevol cas, i segons que va assegurar al debat, Camps somia el dia en què "puga dir que sóc ex-president de la Generalitat Valenciana... Què hi ha, de més bonic que això?"

En un discurs acurat i contundent, el socialista Àngel Luna li havia demanat

L'espectacle del debat fou Ricardo Costa.

minuts abans que, pel seu bé, posara fi, "com més prompte millor", a la seua trajectòria al capdavant del govern valencià. "No suportareu la pressió", el va avisar. "Què resta per saber, senyor Camps? Quants caps penseu sacrificar per salvar el vostre com siga?", li va dir. I aleshores Camps, mirant els companys de l'executiu amb cara de neguit, va llançar una pregunta que no va trobar resposta i que va quedar surant a l'hemicicle:

—I què faig?

Luna va retreure-li "el populisme, la megalomania, els plans i més plans que mai no s'executen, la propaganda, la manipulació dels mitjans de comunicació públics i les pressions a les redaccions dels privats... Ací no funciona el sistema democràtic ni hi ha la més mínima transparència". Luna va pronosticar una "estoneta curta" de Camps a Palau.

La sessió va continuar amb la intervenció d'Oltra, també força incisiva, i amb la de Marga Sanz, portaveu del grup de no adscrits, que és on resideixen els tres diputats d'Esquerra Unida que van ser escollits sota la marca Compromís. El discurs de Sanz, més vehement encara, va incidir molt en qüestions socials i en la necessària "millor redistribució de la riquesa". Camps va saludar la intervenció de la comunista Sanz: "Ja tocava, per fi... Un autèntic discurs d'esquerres!" A la rèplica, Sanz va continuar mirant d'enderrocar el mur de capitalisme, i aleshores el cap del Consell li va respondre:

—Jo puc *dar datos*, pero si vostè fa *oids sordos*...

Tot plegat sembla còmic, però és real.

Víctor Maceda

Debat amb regust de campanya

La setmana passada el Parlament de Catalunya va fer el debat de política general, l'inici oficial del curs parlamentari. Les mesures per a superar la crisi, principalment, i el debat sobiranista, van marcar el debat. Això sí, cap causa no fou suficient per a concitar una resolució conjunta de les principals forces catalanes. Un any abans de les eleccions tothom vol marcar perfil.

Més enllà de l'ús que ses senyories fan dels missatges de telefonia mòbil durant les sessions plenàries, el debat de política general al parlament del Principat no va portar cap gran novetat. Ni el informes encarregats pel govern ni l'escàndol del *cas Millet* no van afegir gaires expectatives a la discussió parlamentària —a diferència del parlament valencià. De manera que el debat de política general a Catalunya ha servit per a fixar les posicions de cada formació —a l'inici d'aquest darrer curs de la legislatura—, però sense gaires escarafalls.

Cohesió. El govern tripartit va fer pinya per estintolar la seva acció de govern, ara que s'acaba la legislatura, en aquest setè any de "govern catalanista i d'esquerres". De manera que, malgrat la diversitat interna de les formacions que donen suport a l'executiu, les resolucions aprovades a la tercera sessió del debat van evidenciar que els partits que hi donen suport tenen la voluntat d'oferir una imatge de cohesió. Així doncs, el debat es va acabar sense cap acord entre les formacions del tripartit i les de l'oposició. Cap de les propostes de resolució presentades per les formacions de l'oposició no van ser aprovades. El PP n'havia presentades 94; CiU, 37; i el grup mixt —C's—, 36.

Entre les mesures rebutjades hi havia la proposta defensada per CiU i PP d'eliminar l'impost de successions i donacions. Però els tres partits que donen suport a l'executiu van aprovar tres resolucions, entre les quals una que insta a rebaixar aquest tribut, a fi efecte de fer-lo més just i que no penalitzi determinats segments socials, especialment les anomenades classes populars i mitjanes. Aquesta iniciativa, impulsada per Esquerra, era un objectiu de la formació anunciat des de fa temps. Malgrat això, la proposta va ser consensuada amb un cert recel, especialment entre les files d'ICV-EUiA. De fet, el coordinador general d'EUiA, Jordi Miralles, va advertir amb rotunditat a CiU que el text de la resolució parla d'"avaluar" la reforma de l'impost i que, per tant, no vol dir que automàticament s'apugi o s'abaixi. Aquest advertiment no va caure gens bé entre les files dels diputats republicans. I s'entén per què: a la intervenció durant el debat, el president d'Esquerra, Joan Puigcercós, havia presentat aquesta revisió a la baixa de l'impost com una de les seves propostes.